

Nr 258

Av fru **Lindberg m. fl.**, om viss ändring av 29 § sjukförsäkringslagen.

I lagen om allmän sjukförsäkring har intagits bestämmelser om den längsta sjukhjälpstid under vilken en medlem kan erhålla ersättning från sjukkassan.

I 29 § lagen om allmän sjukförsäkring är sålunda stadgat: Sjukhjälp i form av sjukpenning eller ersättning för sjukhusvård utgår vid varje sjukdom för högst sjuhundratrettio dagar. Den som fyllt sextiosju år eller åtnjuter annan folkpensionsförmån än ålderspension äger dock, för tid efter utgången av den månad då han uppnått nämnda ålder eller börjat uppbära förmånen, vid varje sjukdom åtnjuta sjukhjälp som nyss nämnts för högst etthundraåttio dagar, sjukpenning likväl för högst nittio dagar. Är den, som redan före sjukdomens första sjukperiod uppbär annan folkpensionsförmån än ålderspension, sjukpenningförsäkrad enligt 7 § första stycket, skall nämnda tid av etthundraåttio dagar ej räknas förrän från utgången av den månad, varunder han börjat uppbära dylik förmån med ett till följd av ändrade inkomstförhållanden ökat belopp.

Från den i första stycket angivna tiden om sjuhundratrettio dagar skall avräknas det antal dagar, varunder sjukdomen innan den försäkrade blev omfattad av försäkringen förorsakat förlust av arbetsförmågan eller nedläggning av denna med minst hälften.

Vid tillämpning av denna paragraf skall sjukdom, som inträffar under tid för vilken sjukpenning eller ersättning för sjukhusvård utgives, räknas såsom samma sjukdom som den tidigare. Därest försäkrad, fränsett arbetsförmåga på grund av kortvarig och medicinskt sett fristående sjukdom, under mera än två år varit fullt arbetsför, skall därefter inträffande sjukdomsfall anses utgöra ny sjukdom, ändå att medicinskt samband kan påvisas med sjukdom, varav den försäkrade lidit före nämnda tid.

Den i tredje stycket i nämnda paragraf intagna bestämmelsen om kortvarig och medicinskt fristående sjukdoms inverkan på rätten till sjukpenning kan få underliga konsekvenser.

Enligt praxis tillämpad även under den erkända sjukkassans tid räknas som kortvarig sjukdom en period på högst tre veckor. Med några exempel skall här belysas hur regeln i praktiken verkar.

En sjukkassemédlem har erhållit sjuhundratrettio dagars sjukhjälp under tiden 3 maj 1955—1 maj 1957. Han förklaras arbetsför från den 3 augusti 1957. Han återgår till sin anställning och arbetar till den 15 juli 1958, då han sjukanmäler sig för lumbago. Han friskskrives och börjar ånyo arbeta den 29 augusti 1958. Sjukperioden har alltså varat 45 dagar och sjukpenning utbetalats för 42 dagar. Medlemmen blir sjukskriven den 3 augusti 1959 för tbc, men kan inte erhålla sjukpenning, då han inte varit arbetsför en sammanhängande period av två år. Om lumbagofallet varat högst 21 dagar, hade sjukpenning däremot kunnat utgå för tbc enär kortvarig sjukdom då förelagat.

Ett annat exempel. En medlem är sjukskriven och erhåller sjukpenning för njursjukdom från den 1 mars 1955—30 november 1956 = 640 dagar samt den 3 januari—2 maj 1957. Han har erhållit sjukpenning 730 dagar och är därmed utförsäkrad. Medlemmen börjar arbeta den 5 augusti 1957 och är i arbete till den 4 oktober 1957 då han genom olycksfall i arbetet bryter ett ben. Han är för detta sjukskriven 72 dagar. I november 1959 blir han sjuk i njursjukdom. Han har ej möjlighet att erhålla sjukpenning på grund av ersättning för benbrott under tvåårsperioden.

Sammanräkningsreglerna leder som framgår av ovan anförda exempel till högst otillfredsställande resultat. De besvärliga sammanräkningsfallen blir allt flera, och olägenheterna har under de år som gått sedan den allmänna sjukförsäkringens ikraftträdande framträtt allt tydligare. Enligt vår mening talar därför starka skäl för en ändring av 29 § i sjukförsäkringslagen.

Med hänvisning till vad ovan anförts får undertecknade föreslå,

att riksdagen beslutar att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa, att sådan ändring i 29 § tredje stycket sjukförsäkringslagen vidtages att ordet "kortvarig" uteslutes och att reglerna för sammanräkning ändras på sådant sätt att medicinskt fristående sjukdom ej inverkar på rätten att utfå sjukpenning i fall som de ovan relaterade.

Stockholm den 26 januari 1960

Marta Lindberg

Ingemund Bengtsson

Bengt Fagerlund

Nils Kellgren

Sven Ekström

Henry Allard

i Iggesund

Lena Renström-Ingenäs

Rosa Svensson